

[Lilli Gyldenkilde]

er det, så må det her blive en realitet, ser jeg frem til udvalgsarbejdet med fortrøstning.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg skal gøre, hvad jeg kan for, at fru Lilli Gyldenkilde ikke bliver skuffet. Jeg skal ikke sinke denne sag, hverken her på dagsordenen eller ovre i ministeriet. Jeg mener faktisk, jeg har indkaldt til møder på de rette tidspunkter, og selv om det kan være svært at samle de kommunale parter, er det dog lykkedes, og der er nu lagt en plan for, hvordan vi går frem. Så jeg håber, at fru Lilli Gyldenkilde ikke vil føle sig foranlediget til at rykke mig yderligere for sagen.

Jeg forstår for så vidt godt hendes utålmodighed. Jeg beder blot fru Lilli Gyldenkilde om at forstå, at vi ikke vil foretage drastiske ting på sygeplejerskeområdet, før vi får de kommunale parter til at rykke ud med oplysninger om, hvor de helt præcist mener de skal bruge sygeplejersker. Derefter kan de selv vurdere, hvor mange sygeplejersker de mener de skal bruge. Når det først ligger klart, kan Undervisningsministeriet straks levere varen, nemlig den uddannelseskapacitet, der er brug for.

Vi kan aldrig – det må jeg sige til hr. Stefensen – nogen sinde optage alle dem, der melder sig, for dette er Danmarks mest attraktive uddannelse, sådan at forstå, at her får man løn i hele uddannelsestiden, og derfor må man ikke undre sig over, at et meget stort antal mennesker, der er ansat i sundhedsvæsenet, prøver år efter år efter år at komme ind i denne uddannelse. Det er meget naturligt, den er meget privilegeret. Derfor er tallene for de unges søgning fordrejede. Hvis man pludselig gjorde en anden af de videregående uddannelser til en lønnet uddannelse, så kan jeg garantere for, at søgningen også ville stige dér.

Jeg vil i vurderingen af mangelen på sygeplejersker lægge vægt på, hvad fru Birgit Fogh-Andersen siger. Hun er jo en af de kommunale parter, der skal tales med, og som der er blevet talt med i denne sag. Når hun siger, at der er mangel, må man sige: ja, så må der jo være det i hvert fald på Frederiksberg, i hvert fald ud fra den nuværende definition på, hvad en sygeplejerske skal tage sig af.

Men jeg vil også godt lægge vægt på, hvad fru Elsebeth Kock-Petersen sagde, nemlig at vi har for mange år siden decentraliseret sygehusvæsenet, og dette at uddanne sygeplejersker er først og fremmest sygehuskommunernes sag. Det er dem, der skal vurdere, hvor meget personale de skal have, og hvordan de vil bruge deres personale. De skal ikke gnide det problem af på regeringen. Det vil jeg godt holde fast i. Det har jeg også sagt på de møder, vi har haft. Dette er først og fremmest amtskommunernes problem. Hvis amtskommunerne ønsker, at staten igen skal overtage sygehuse, skal de bare sige til. Hvis de ikke ønsker det, så er det altså dem især, som skal klare denne sag. Det er vigtigt at slå fast.

Fru Jytte Andersen havde et par gode spørgsmål. Hun spurgte, hvordan det gik med denne opskrining af adgangskravene. Det er en af mine egne kæpheste. Fru Jytte Andersen og jeg har altid været enige på det felt. Vi må nok erkende, at på grund af den store adgangsbegrænsning – det hænger igen sammen med, at uddannelsen er så attraktiv – er der en tendens til, at langt de fleste er studenter, og det kan måske føre til, at man lader uddannelsen tage udgangspunkt i et fagligt niveau, som det er svært for folk med 10. klasse at leve op til. Jeg vil meget gerne besvare spørgsmål om dette i udvalget. Jeg interesserer mig selv levende for det problem.

Fru Jytte Andersen påpeger i slutningen af sit indlæg, at 10 pct. af sygeplejerskerne søger væk midt under deres uddannelse. Det kunne jo hænge sammen med, at disse 10 pct. ikke har tiltrækkelige faglige forudsætninger. Det rejser så spørgsmålet: hvilke forudsætninger er det, vi går ud fra? Skal de bygge på 10. klasse, skal man også kunne følge med, hvis man kommer fra 10. klasse? Jeg ved ikke, om dette er problemet, men det synes jeg vi skulle se at få undersøgt.

For 3–4 år siden blev der lavet en undersøgelse i Københavns Amt, hvor man fandt ud af, at elever, der kom fra 10. klasse, klarede sig nøjagtig lige så godt som elever, der kom fra gymnasiet. Det tyder ikke på, at vi har et sådant problem, men det kan være, at der findes nyere undersøgelser, og det vil jeg også være interesseret i at blive oplyst om.

Så spørger fru Jytte Andersen til efg-uddannelsen. Det er der også grund til. Et af de